

זֶה - ה' הוא האֱלֹהִים, זֶה כְּתוּב
כְּשֶׁהֵם בִּיחוד אֶחָד.

וְאִם תֹּאמְרוּ, אִם כֵּן, כַּדְּגַמַת מַה
שְׁכַתוּב (זכריה יד) ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ
אֶחָד, לֹא הוּא ה' הוּא האֱלֹהִים,
שָׂאֵם הִיָּה כְּתוּב (ה' הוּא וְשִׁמּוֹ אֶחָד) ה'
אֶחָד וְשִׁמּוֹ הוּא אֶחָד, הִיִּיתִי אוֹמֵר
כִּי. אֲבָל לֹא כְּתוּב אֶלֶּא ה' אֶחָד
וְשִׁמּוֹ אֶחָד, וְצָרִיךְ לוֹמַר, כַּדְּגַמַת
זֶה ה' הוּא האֱלֹהִים הוּא, וְנִרְאָה
ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

אֲדָא הֲכֵל אֶחָד. שְׁכַשְׁמַתִּיחֲדִים
שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת הִלְלוּ, זֶה בִּיחוד אֶחָד
וְזֶה בִּיחוד אֶחָד, אִז שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת
הִלְלוּ נַעֲשִׂים אֶחָד וְנִכְלָלִים זֶה
בְּזֶה, וְנִהְיָה הֲכֵל שֵׁם שְׁלֹם בִּיחוד
אֶחָד, וּבִכֵּן ה' הוּא האֱלֹהִים,
שְׁהָרִי אִז הֲכֵל נִכְלָל זֶה בְּזֶה לִהְיוֹת
אֶחָד. וְטָרַם שְׁמַתִּיחֲדִים כֹּל אֶחָד,
זֶה בִּלְבָדוֹ וְזֶה בִּלְבָדוֹ, לֹא נִכְלָלִים
זֶה בְּזֶה לִהְיוֹת הֲכֵל אֶחָד.

הַבְּרָרָה שֶׁל כֹּל הַתּוֹרָה כִּי הוּא
וּדְאִי. שְׁהָרִי הַתּוֹרָה הִיא תּוֹרָה
שְׁבִכְתָּב וְהוּא תּוֹרָה שְׁבַעֲלִ פֶּה.
תּוֹרָה שְׁבִכְתָּב, זֶהוּ שְׁכַתוּב ה'.
תּוֹרָה שְׁבַעֲלִ פֶּה, זֶהוּ שְׁכַתוּב
הָאֱלֹהִים. וּמִשּׁוֹם שֶׁהַתּוֹרָה הִיא
סוּד שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, נִקְרָאת כִּי
- תּוֹרָה שְׁבִכְתָּב וְתּוֹרָה שְׁבַעֲלִ פֶּה,
זֶה כֹּלל וְזֶה פָּרֻט. הַכֹּלל צָרִיךְ אֶת
הַפָּרֻט, וְהַפָּרֻט צָרִיךְ אֶת הַכֹּלל,
וּמִתִּיחֲדִים זֶה עִם זֶה לִהְיוֹת הֲכֵל
אֶחָד.

וְעַל זֶה הַכֹּלל שֶׁל הַתּוֹרָה הוּא
הַכֹּלל שֶׁל מַעֲלָה וּמִטָּה, מִשּׁוֹם
שֶׁשֵּׁם זֶה לַמַּעֲלָה וְשֵׁם זֶה לַמִּטָּה
זֶה סוּד שֶׁל הַעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, וְזֶה
סוּד שֶׁל הַעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן, וְעַל זֶה
כְּתוּב אֶתְּהָה הָרֵאֶת לְדַעַת כִּי ה'
הוּא האֱלֹהִים. זֶהוּ הַכֹּלל שֶׁל הֲכֵל,
וְזֶה צָרִיךְ אֲדָם לְדַעַת בְּעוֹלָם הַזֶּה.
וְאִם תֹּאמְרוּ, אֵיפֶה הֵן מַצּוֹת
הַתּוֹרָה כֵּאֵן בְּכֹלל הַזֶּה? אֶלֶּא זֶהוּ
זְכוֹר וְזֶהוּ שְׁמוֹר, וְכֹל מַצּוֹת

הָאֱלֹהִים, דָּא כְּתִיב, כִּד אֵינּוֹן בִּיחוד אֶחָד.
וְאִי תִימָא, אִי הָכֵי, כַּגּוֹנוֹא דְכְּתִיב, (זכריה י"ד) יי'
אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד, לָאו אִיהוּ יי' הוּא
הָאֱלֹהִים, דָּאִי כְּתִיב (נ"א יי' הוּא וְשִׁמּוֹ אֶחָד) יי' אֶחָד
וְשִׁמּוֹ הוּא אֶחָד, הָוָה אֲמִינָא הָכֵי. אֲבָל לָא
כְּתִיב, אֶלֶּא יי' אֶחָד, וְשִׁמּוֹ אֶחָד, וְאַצְטְרִיךְ
לְמִימַר כַּגּוֹנוֹא דָּא יי' הוּא, הָאֱלֹהִים הוּא,
וְאַתְחִיזִי יי' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

אֲדָא כִּלָּא כֹּל אֶחָד, דְּכִד מִתִּיחֲדָן תְּרִין שְׁמֵהֶן
אֵלִין, דָּא בִּיחוד אֶחָד חַד, וְדָא בִּיחוד אֶחָד חַד,
כְּדִין תְּרִין שְׁמֵהֶן אֵלִין אֲתַעֲבִידוּ חַד,
וְאַתְפְּלִילוּ דָּא בְּדָא, וְהָוִי כִּלָּא שְׁמָא שְׁלִים,
בִּיחוד אֶחָד חַד, וּבִכֵּן יי' הוּא האֱלֹהִים, דְּהָא
כְּדִין אֲתַפְּלִיל כִּלָּא דָּא בְּדָא, לְמַהוּ חַד. וְעַד
דְּאַתִּיחֲדוּ כֹל חַד, דָּא בִּלְחודוֹי, וְדָא בִּלְחודוֹי,
לָא אֲתַפְּלִילוּ דָּא בְּדָא, לְמַהוּ כִּלָּא חַד.

כִּלָּא דְכֹל אֲוִרִיתָא הָכֵי אִיהוּ וּדְאִי, דְּהָא
אֲוִרִיתָא אִיהִי תּוֹרָה שְׁבִכְתָּב, וְאִיהוּ
תּוֹרָה שְׁבַעֲלִ פֶּה. תּוֹרָה שְׁבִכְתָּב, דָּא אִיהוּ
דְּכְתִיב יי'. תּוֹרָה דְּבַעֲלִ פֶּה, דָּא הוּא דְּכְתִיב
הָאֱלֹהִים. וּבְגִין דְּאֲוִרִיתָא אִיהוּ רְזָא דְשְׁמָא
קְדִישָׁא, אֲקָרִי הָכֵי תּוֹרָה שְׁבִכְתָּב וְתּוֹרָה דְּבַעֲלִ
פֶּה, דָּא כֹּלל, וְדָא פָּרֻט. כֹּלל אֲצְטְרִיךְ לְפָרֻט,
וּפָרֻט אֲצְטְרִיךְ לְכֹלל, וְאַתִּיחֲדוּ דָּא בְּדָא,
לְמַהוּ כִּלָּא חַד.

וְעַל דָּא, כִּלָּא דְאֲוִרִיתָא אִיהוּ כִּלָּא דְעִילָא
וְתַתָּא, בְּגִין דְשְׁמָא דָּא לְעִילָא, וְשְׁמָא דָּא
לְתַתָּא, דָּא רְזָא דְעֵלְמָא עֲלָאָה, וְדָא רְזָא
דְעֵלְמָא תַתָּאָה, וְעַל דָּא כְּתִיב, אֶתְהָה הָרֵאֶת
לְדַעַת כִּי יי' הוּא (דף קס"ב ע"א) הָאֱלֹהִים. דָּא אִיהוּ
כִּלָּא דְכִלָּא, וְדָא אֲצְטְרִיךְ כִּי נִשְׁ לְמַנְדַּע
בְּהָאִי עֲלְמָא.

וְאִי תִימָא, פְּקוּדֵי אֲוִרִיתָא אֵן אֵינּוֹן הָכָא

התורה כלולים באלה, בסוד של זכור ושמור, והכל הוא אחד.

פתח רבי יוסי ואמר, זה ששנינו שתפלת ערבית חובה - חובה

היא ודאי, משום שקריאת שמע של ערבית חובה, והקדוש ברוך

הוא מתיחד בלילה כמו שמתיחד ביום, ומדת לילה נכללת ביום,

ומדת יום נכללת בלילה, ונעשה יחוד אחד. ומי שאמר רשות -

משום אמורים ופדרים שמתאכלים בלילה, והרי בארנו.

כתוב, (דברים ו) ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך וגו'.

פסוק זה בארנוהו ופרשוהו החברים, אבל יש לשאל, אם

ביחוד הזה של שמע ישראל נכלל הכל - ימין ושמאל, למה (כתוב)

אחר כך ואהבת, (שם יא) והיה אם שמוע, שהרי ביחוד נכללו? אבל

שם בכלל, וכאן בפרט, וכך צריך. ובסוד היחוד הזה הערנו בו,

היחוד הזה הוא כמו של התפלין של ראש ותפלין של זרוע. בתפלי

הראש ארבע פרשיות, והרי נתבאר, וכאן שלשה שמות הם.

שם בתפלין של ראש, ארבע פרשיות, כל אחת ואחת לבדה,

וכאן שלשה שמות. מה בין זה לזה?

אלא, אותן ארבע פרשיות הרי העירו בהן, אחת נקדה ראשונה

עליונה, ואחת סוד העולם הבא, ואחת זמין, ואחת שמאל. אלו

סוד תפלין של ראש. וכאן בסוד היחוד הזה שלשה שמות, והם

כמו שאותן ארבע פרשיות. ה' הראשון זו נקדה עליונה, ראשית

הכל. אלהינו - סוד העולם הבא. ה' האחרון - כלל של ימין ושמאל

פאחד בכלל אחד, ואלה הן

בכלל דא. אלא דא איהו זכור, ודא איהו שמור, וכל פקודי אורייתא בהני כלילין, ברזא דזכור וברזא דשמור, וכלא איהו חד.

פתח רבי יוסי ואמר, הא דתנינן דצלותא דערבית חובה, חובה איהי ודאי, בגין דקריאת שמע דערבית חובה, וקודשא בריך הוא אתיחד בליליא, פמה דאתיחד ביממא, ומדת ליליא אתפליל ביממא, ומדת יממא אתפליל בליליא, ואתעביד יחודא חדא. ומאן דאמר רשות, בגין אמורין ופדרין דמתאפלי בליליא והא אוקימנא.

כתוב (דברים ו) ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך וגו', האי קרא אוקימנא ליה, ואוקמוה חברייא. אבל אית לשאלא, אי

בהאי יחודא דשמע ישראל, אתפליל כלא, ימינא ושמאלא, אמאי (כתוב) לבתר ואהבת

(דברים יא) והיה אם שמוע, דהא ביחודא אתפלילו. אבל התם בכלל, והכא בפרט, והכי

אצטריך.

וברזא דיחודא דא אתערנא ביה, יחודא דא איהו פגוונא דתפלין דרישא, ותפלין דדרועא. בתפלין דרישא ארבעה פרשיין,

והא אתמר, והכא תלת שמהן אינון. התם בתפלין דרישא, ארבעה פרשיין, כל חד וחד בלחודוי, והכא תלת שמהן, מה בין האי להאי.

אלא אינון ארבעה פרשיין, הא אתערו בהו, חד, נקודה קדמאה עלאה. וחד, רזא דעלמא דאתי. וחד, ימינא. וחד, שמאלא.

אלין רזא דתפלין דרישא. והכא, ברזא דיחודא דא, תלת שמהן, ואינון פגוונא דאינון ארבעה פרשיות. יי' קדמאה, דא

נקודה עלאה, ראשיתא דכלא. אלהינו רזא דעלמא דאתי. יי' בתראה,

נקודה עלאה, ראשיתא דכלא. אלהינו רזא דעלמא דאתי. יי' בתראה,